

Amikor a háború alatt a szüleim bentlakásos iskolába küldtek, kisgyerekként olyan tehetetlennek éreztem magam, mintha börtönbe zártak volna. Szabadságra és önállóságra vágytam, a mozgás könnyedségére és emberfeletti képességekre. Amikor álmomban repültem, pillanatokra átélhettem ezeket az érzéseket, és egy kicsit akkor is, amikor az iskolához közeli faluban lovagoltam. Élveztem, milyen erős és kezes a lovam, és a mai napig emlékszem könnyed, örömteli mozgására és meleg, édes szénailatára.

De legjobban a motorkerékpárokat szerettem. A háború előtt apámnak volt egy Scott Flying Squirrel típusú gépe, nagy, vízhűtéses motorral, sikolyszerű kipufogóhanggal, és én is egy ilyen erős járgányra vágytam. Motorok, repülőgépek és lovak képei kavarogtak a fejemben motorosokkal, cowboyokkal és pilótákkal egyetemben, akik – úgy képzeltem – az elemekkel küzdve, de mindig győzedelmeskedve ülik meg hatalmas szörnyetegeiket. Kisfiúi képzeletemet westernfilmek és hősies légi párbajok fűtötték: elképzeltem, amint pilóták Hurricane-ekben és Spitfire-ekben teszik kockára az életüket, a testüket vastag bőrdzseki védi, éppen úgy, mint ahogy a motorosokét bőrkabát és bukósisak.

1943-ban, tízévesen, visszatérve Londonba szerettem az utcára néző ablaknál üldögélni. Néztam a motorokat, próbáltam beazonosítani a típusukat, amint elszáguldottak előttünk (ez a háború után, amikor már könnyen üzemanyaghoz lehetett jutni, megszokott látványnak számított). Több mint egy tucat márkát be is tudtam azonosítani: az AJS, a Triumph, a BSA, a Norton, a Matchless, a Vincent, a Velocette, az Ariel és a Sunbeam típusúakat, és az olyan ritkán látható külföldi márkákat is, mint a BMW vagy az Indian.

Tinédzserként az egyik unokatestvéremmel rendszeresen eljártunk a Crystal Palace-ba, a helyi motorversenyekre. Gyakran elstop-

poltam Snowdoniába hegyet mászni vagy a Tóvidékre úszni, és néha egy motoros vett fel. Felpörgetett a hátsó ülésen motorozás, és rögtön arról kezdtem álmodozni, hogy egy szép napon majd nekem is lesz egy olajosan csillogó, bivalyerős motorom.

Az első motorkerékpáromat, egy használt BSA Bantamot tizennyolc éves koromban vettem. Gyenge, kéthengeres motorja volt, és mint később kiderült, a fékjei nem működtek rendesen. Először a Regent's Parkban járatam meg, ami szerencsés, sőt valósággal életmentő döntés volt. Miközben teljes gázzal száguldoztam, a gázbowden beragadt, a gyenge fékek pedig nem tudták megállítani a motort, mindössze annyit értem el, hogy egy kicsit lelassították. Azon kaptam magam, hogy egy motor nyergében gubbasztva körbe-körbe száguldozok a Regent's Parkot övező úton, és esélyem sincs megállni. Dudáltam és a gyalogosokra kiabáltam, hogy álljanak félre az útból. Két-három kör után persze mindenki szabad utat adott nekem, és miközben újra és újra elsüvítettem mellettük, hangos kiáltásokkal biztattak. Tudtam, ha kifogy az üzemanyag, a járgány meg fog állni; és végül több tucat kényszerkör után a motor végre hörögni kezdett és lefulladt.

Anyám az első pillanattól fogva ellenezte a motorvásárlást. Erre fel voltam készülve, de apám ellenkezése meglepett, mivel ő maga is motorozott. Azzal próbálták eltántorítani a dologtól, hogy vettek nekem egy kisautót, egy 1934-es Standardet, amely alig ment 70 km/h-val. Utáltam ezt a kis járgányt, és egy szép napon hirtelen ötlettől vezérelve eladtam, hogy abból finanszírozzam a Bantamot. Utána el kellett magyaráznom a szüleimnek, hogy egy kis teljesítményű autó vagy motor rendkívül veszélyes, mert nincs benne elég erő, hogy kihúzzon a nehéz helyzetekből, és hogy sokkal nagyobb biztonságban leszek egy nagy és erős motoron. Vonakodva bár, de vettek nekem egy Nortont.

Az első 250 cm³-es Nortonommal sokszor csak egy hajszál választott el a tragédiától. Először akkor kerültem bajba, amikor túl gyorsan érkeztem meg egy piros lámpához. Már nem tudtam megállni vagy elkanyarodni, így egyenesen áthajtottam a kereszteződésen, és csodák csodájára sikerült átsuhannom a jobbról-balról érkező kocsik között. Az egész csak egy perccel később tudatosult bennem: még gurultam egy sarkot, aztán leszálltam a motorról, és elájultam.

A második baleset egy esős éjszakán történt egy kanyargós vidéki úton. Egy szemből érkező autó reflektora elvakított. Biztos voltam benne, hogy frontálisan fogunk ütközni, de az utolsó pillanatban „leléptem a motorról” (ami meglehetősen nagyvonalú kifejezés egy olyan manőverre, amely éppúgy lehet életmentő, mint halálos). A motorkerékpár elindult az egyik irányba (a kocsit elkerülte, de totálkárosra tört), én pedig a másikba. Szerencsére volt rajtam bukósisak, csizma, kesztyű és teljes bőrruha, így annak ellenére, hogy majdnem húsz métert csúsztam, a felszerelésnek köszönhetően egy karcolás sem esett rajtam.

A szüleim sokkot kaptak, de nagyon örültek, hogy egyben maradtam, és furcsa módon alig tiltakoztak, amikor kijelentettem, hogy új motort akarok venni, ráadásul egy erősebbet: egy 600 cm³-es Norton Dominatort. Ekkor már befejeztem az egyetemet Oxfordban, és Birminghambe készültem, ahol egy rezidensi állás várt rám 1960 első hat hónapjában. Nem mulasztottam el megjegyezni, hogy a Birmingham és London közötti, frissen átadott M1 autópályának és egy gyors motornak köszönhetően akár minden hétvégén hazamehetnék. Az autópályán akkoriban nem volt sebességkorlátozás, így egy óra alatt hazaérhettem.

Birminghamben csatlakoztam egy motoros bandához, és beleköszölhattam, milyen érzés egy csapathoz tartozni, hasonló ízlésű emberekhez – addig magányos motorosnak számítottam. Birmingham környéke meglehetősen érintetlen vidék volt, és különleges élményt nyújtott elmotorozni Stratford-upon-Avonbe, hogy megnézzük, milyen Shakespeare-darabot játszanak éppen.

1960 júniusában elmentem a TT-re, a híres Tourist Trophy motorkerékpár-versenyre, amelyet minden évben megrendeznek a Man-szigeten. Sikerült szereznem egy mentőorvosi karszalagot, így benézhettem a csapatistállókba, és megismerhettem pár pilótát is. Gondosan jegyzeteltem, és azt terveztem, hogy írok egy Man-szigeten játszódó motorosregényt – igen sok kutatási anyagot halmoztam fel a témában, de sosem állt össze a dolog.*

* Akkori naplóm szerint öt regényt (köztük egy motorosokról szóló történetet) terveztem írni, továbbá egy memoárt gyermekkorom kémiai kísérleteiről. A re-

Az ötvenes években a londoni Északi körgyűrűn sem volt sebességkorlátozás – ez nagyon csábítóan hangzott a száguldás megszállottjai számára. A híres Ace kávézó volt a sebességőrült motorosok törzshelye. Ha az ember tagja akart lenni a belső körnek, a Ton-Up Boysnak, akkor az volt a belépő, hogy „meg kellett csinálnia a tonnát”, azaz el kellett érnie a 160 km/h-s (100 mérföldes) sebességet.

Már akkoriban is jó néhány motorral el lehetett érni ezt a sebességet, főleg ha kicsit feltuningolták: leszedtek róluk némi túlsúlyt (például a kipufogócsövet), és magas oktánszámú üzemanyaggal tankolták fel őket. Komolyabb próbatétel volt a „felégetés”, egy másodrendű utakon zajló verseny. Ha az ember belépett a kávézóba, azzal automatikusan megkockáztatta, hogy valaki kihívja egy menetre. Az ún. chicken game* azonban nem volt divatban: az Északi körgyűrűn már akkoriban is sűrű volt a forgalom.

Sosem játszottam chicken game-et, de egy kis országúti versenyzés soha nem volt ellenemre: a 600 cm³-es Dommie-m motorját felpiszkáltam, ám így sem ért fel az 1000 cm³-es Vincentekhez, márpedig az Ace belső körének tagjai főleg ilyenekkel jártak. Egyszer kipróbáltam egy ilyen gépet, de iszonyúan instabilnak találtam, különösen alacsonyabb sebességnél. Teljesen más volt, mint a Nortonom, amelynek „feather bed”, azaz dunyhaváza volt, és minden sebességnél stabilan futott. (Elgondolkodtam, vajon egy Vincent motor elferne-e egy Norton vázban, aztán évekkel később megtudtam, hogy készültek ilyen „Norvinok”). Amikor bevezették a sebességkorlátozásokat, már nem lehetett többé tonnát csinálni, a mókának vége lett, és az Ace már nem az a hely volt, mint egykor.

Amikor tizenkét éves voltam, egyik tanárom ezt írta a bizonyítványomba: „Sacks még sokra viheti, ha képes lesz féken tartani magát.” És bizony gyakran előfordult, hogy semmi sem tartott féken.

gények sosem készültek el, de a memoárt *Uncle Tungsten* (Wolfram nagybácsi) címmel negyvenöt évvel később megírtam.

* Amerikai eredetű autós játék: két sofőr száguld egymás felé, és az veszít, aki előbb elrántja a kormányt. (A Szerk.)

Kiskoromban például kémiai kísérleteim során gyakran mérgezgáz-felhőbe borítottam a házunkat – de szerencsére egyszer sem gyűjtöttem fel!

Szerettem síelni. Tizenhat éves koromban egy iskolai csoporttal az osztrák Alpok lejtőin siklottam, a következő évben pedig már egyedül mentem sífutni a norvégiai Telamarkba. A síelés jól ment, és mielőtt felszálltam volna az Angliába tartó kompra, a kikötői vámmentes boltban vettem két liter akvavitet. Határátlépéskor a norvég határőrök figyelmeztettek, hogy hozzájuk bármennyi italt behozhattam volna, de vissza *Angliába* csak egy üveg alkoholt vihetek. Így garantált, hogy a brit vámósok az egyik palackot el fogják kobozni tőlem. A két üveget szorongatva szálltam fel a hajóra, és felmentem a felső fedélzetre. Fönn a ragyogó tiszta idő ellenére metsző hideg volt, de a meleg síruhában nem fáztam. Az utasok a komp belsejébe húzódtak, így az egész felső fedélzet az enyém volt.

Elővettem a könyvemet – az *Ulysses*¹ olvastam, meglehetősen lassan –, s közben az akvavitemet kortyolgattam. Semmi sem melegíti fel jobban az embert, mint az alkohol! Alattam lágyan ringott a hajó, én a fedélzeten ülve belemélyedtem a könyvembe, meg-meghúzva az akvavites palackot. Lassan eltűntettem az ital felét. Mivel nem éreztem az alkohol hatását, olvastam és kortyolgattam tovább. Csodálkoztam, hogy már kikötünk: annyira magába szippantott az *Ulysses*, hogy észre sem vettem az idő múlását. Az üvegben egy csepp sem maradt. Még mindig nem éreztem az alkohol hatását. Arra gondoltam, hogy biztos sokkal gyengébb, mint ahogy azt az üvegen írták: a palackon az állt, hogy hatvanszázalékos az alkoholtartalma. Minden rendben is volt egészen addig a pillanatig, amíg fel nem álltam, ám akkor azonnal elvágódtam. Nagyon meglepődtem: vajon a hajó rázkódott meg hirtelen? Feltápáskodtam, de újra eldőltém.

Raébredtem, hogy részeg vagyok – nagyon-nagyon részeg –, az ital valószínűleg egyből a kisagyamba ment, érintetlenül hagyva az agyam más területeit. A fedélzetet ellenőrző matróz talált rám, amint a sítotjaimra támaszkodva a járással próbálkoztam. Segítséget hívott, és két oldalról közrefogva letámogattak a hajóról. Bár erősen tántorogtam – magamra vonva az utastársak figyelmét (akik zömében jól szórakoztak rajtam) –, úgy éreztem, sikerült túljár-

nom a rendszer eszén, hiszen két üveg itallal hagytam el Norvégiát és egyfel érkezttem meg Angliába. Átvertem az Egyesült Királyság vámórségét egy üveggel, amit szerintem szívesen megtartottak volna maguknak.

1951 mozgalmas és bizonyos értelemben véve fájdalmas év volt számomra. Az életemben mindig is fontos szerepet játszó Birdie nagynéném márciusban meghalt. Egész életemben velünk élt, és feltétel nélkül szeretett mindnyájunkat. (Az aprócska Birdie édesanyám szellemileg kissé elmaradott unokatestvére volt. Sosem tudtam meg, mi történt vele: beszéltek csecsemőkori fejsérülésről és veleszületett pajzsmirigy-rendellenességről is. Mindez nem számított, ő volt a mi Birdie nagynénink, és fontos szerepet töltött be a családukban.) Birdie halála mélyen megrázott, és talán csak ekkor ébredtem rá, mennyire fontos volt nekem, sőt mindannyiunknak. Amikor pár hónappal korábban ösztöndíjat kaptam Oxfordba, Birdie adta a kezembe az erről szóló táviratot. Megölelt és könnyezve gratulált, hisz tudta, hogy a legifjabb unokaöccse kirepül a családi fészekből.

A nyár végén Oxfordba kellett mennem. Akkor lettem tizennyolc éves, és apám úgy érezte, eljött az ideje egy igazi apa-fiú beszélgetésnek. Az anyagi juttatásaimról és pénzről beszélgettünk – nem nagy ügy, mivel meglehetősen takarékos voltam, az egyetlen költséges szórakozásomnak az olvasás számított. Aztán apám rátért arra, ami igazából aggasztotta.

– Úgy látom, nincs sok lány barátod – jelentette ki. – Nem kedveled a lányokat?

– Nincs velük semmi baj – válaszoltam, és közben azt kívántam magamban, bárcsak ne kellene erről beszélnünk.

– Inkább a fiúk tetszenek? – firtatta.

– Igen, de ez csak egy érzés. Még sosem „csináltam” semmit ez ügyben – mondtam, majd félve hozzátettem: Ne mondd el anyunak! Nem lenne képes feldolgozni.

De apám elmondta neki, így anyám másnap reggel feldúlt arccal jött le az emeletről. Ilyennek még sosem láttam.

– Undorító vagy – jelentette ki. – Bárcsak meg se születnél volna!

Aztán otthagytam és napokig nem szólt hozzám. Amikor újra beszéltünk, nem esett szó arról, amit korábban mondott (és a téma sem került elő többé), de valami közénk állt. Anyám alapvetően nyitott volt és mindenben támogató, de ebben a kérdésben kemény és hajthatatlan maradt. Mint apám, ő is rendszeresen olvasta a Bibliát, szerette a zsoltárokat, Salamon énekét, és Mózes szigorú intelmei nyomasztani kezdték a lelkét: „Férfiúval ne hálj úgy, a mint asszonynyal hálnak: útálatosság az.”²

A szüleim orvosok voltak, így rengeteg orvosi könyvünk volt otthon, köztük számos mű a „szexuális patológiáról”. Már tizenkét évesen elmerültem Krafft-Ebing, Magnus Hirschfeld és Havelock Ellis munkáiban, és nehezen tudtam elfogadni, hogy „orvosi eset” vagyok, hogy az identitásomat le lehet egyszerűsíteni egy névvé vagy diagnózissá. A barátaim az iskolában tudták, hogy „más” vagyok, mivel mindig lemondtam a pettingbe vagy smárolásba torkolló házibulikat.

Beletemetkeztem a biológiába és a kémiába, és nem igazán tudtam, mi történik körülöttem – vagy bennem –, nem zúgtam bele senkibe az iskolában (de a fiai életéért kígyókkal küzdő, izmos, meztelen Laokoón lépcső tetején álló, életnagyságú szobor mása beindított). Tisztában voltam vele, hogy a homoszexualitásnak már a gondolata is sokakat megrémiszt, és sejtettem, hogy anyámmal is ez lesz a helyzet, ezért is kértem apámat, hogy ne mondja el neki. Talán apámnak sem kellett volna beszélnem róla – alapjában véve a szexualitásomat magánügynek tekintettem: nem volt titok, de nem is tartottam beszédtemének. A két legjobb barátom, Eric és Jonathan tudták, de szinte sosem beszéltünk róla. Jonathan azt mondta, hogy a maga részéről „aszexuálisnak” tart.

Mindenkit a neveltetése, a környezete és a saját jelene határoz meg. Újra és újra emlékeztetnem kellett magam, hogy anyám az 1890-es években született, szigorú vallásos nevelést kapott, ráadásul az ötvenes évek Angliájában a homoszexualitás nemcsak perverzióknak, hanem bűncselekménynek minősült. Azt sem volt szabad elfelejtenem, hogy a szex a vallással és a politikával együtt olyan témának számított, amellyel kapcsolatban az egyébként visszafogott és racionális emberek is intenzív és irracionális érzéseket táplálhattak. Anyám

nem akart kegyetlen lenni, és nem kívánta a halálomat. Mostanában értettem meg, hogy hirtelen elragadtatta magát, valószínűleg meg is bánta, amit mondott, és talán ezt az egész epizódot elzárta a tudata egy apró rekeszébe.

De a szavai életem java részében ott kísértettek a lelkemben, és nagy szerepet játszottak abban, hogy büntudat töltött el ahelyett, hogy szabadon és örömteli módon éltem volna meg a szexualitásomat.

A bátyám, David és a felesége, Lili, miután megtudták, mennyire híján vagyok a szexuális tapasztalatoknak, úgy vélték, ez csakis a féltékenységnek tudható be, és hogy egy klassz nő vagy még inkább egy jó dugás majd rendbe hoz. 1951 karácsonya táján, az első oxfordi félévem végén elvittek Párizsba azzal a szándékkal, hogy a szokványos látnivalók – a Notre-Dame, a Louvre, az Eiffel-torony – felkeresése után elvisznek egy kedves kurvához, aki majd átsegít az akadályokon, és szakértő módon, végtelen türelemmel bevezet a szex rejtelseibe.

Kiválasztottak egy megfelelő korú és jellemű prostituáltat – David és Lili először alaposan kikérdezték, közben a helyzetet is elmagyarázták –, aztán bementem a szobájába. Annyira rettegettem, hogy a péniszem megbénult a félelemtől, a herém pedig megpróbáltak visszahúzódní a hasüregembe.

A nő – aki az egyik nagynénémre hasonlított – egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. Jól beszélt angolul (ez volt az egyik ok, amiért rá esett a választás), és azt mondta: ne aggódjak, inkább iszunk egy jó csésze teát. Elővette a teáskészletét és a süteményeket, majd megkérdezte, milyen teát szeretek. Lapszangot – mondtam –, imádom a füstös ízt. Ekkorra már sikerült visszanyernem az uralmam a hangom felett, a magabiztosságom is visszatért, és kellemesen elcseverésztünk a füstös ízű tea mellett. Félórát maradtam. A bátyám és a felesége várakozón pillantottak rám.

– Na, milyen volt, Oliver? – faggatott David.

– Óriási – válaszoltam, miközben süteménymorzsákat sepregettem le a szakállamról.

Tizennégy éves koromban már „egyértelmű” volt, hogy orvos leszek. A szüleim orvosok voltak, ahogy a két legidősebb bátyám is.

Ennek ellenére nem voltam biztos benne, hogy orvos akarok lenni. Már nem dédelgettem tovább azt az álmom, hogy kémikus leszek: a szerves kémia már rég meghaladta azt a 18–19. századi szintet, amit annyira szerettem. Tizennégy-tizenöt éves koromban, a biológianőm és Steinbeck *Kék öböl*³ című regénye által inspirálva úgy éreztem, szívesen lennék tengerbiológus.

Amikor megkaptam az oxfordi ösztöndíjamat, választanom kellett: tartsak ki a zoológia mellett, vagy legyek orvostanhallgató, és fogjak bele az anatómiába, a biokémiába és a pszichológiába? Az érzékelés fiziológiája különösen lenyűgözött – hogyan látjuk a színeket, a tér mélységét, a mozgást? Hogyan ismerünk fel dolgokat? Hogyan értelmezzük a világot vizuálisan? Az érdeklődésem a téma iránt még akkor támadt fel, amikor nagyon fiatalon vizuális migrének gyötörték. Az ún. migrénaura során először fényes cikcakkok villódtak a látóteremben, majd elvesztettem a színek, a mélység és a mozgás észlelésének képességét, vagy akár azt is, hogy bármit felismerjek. Ijesztő volt, ugyanakkor lenyűgözött, hogy a látásom szétesett és darabokra hullott, aztán mindössze néhány perc alatt újraalakult, rekonstruálódott.

Az otthoni, kis kémialaborom egyben sötétkamraként is szolgált, nagyon érdekelt ugyanis a szín és a sztereofotográfia. Arra ösztönöztek, hogy elgondolkozzam, miként alkotja meg az agy a színt és a tér-mélységet. A tengerbiológiát ugyanannyira élveztem, mint a kémiát, de meg akartam érteni az emberi agy működését is.

Annak ellenére, hogy ragyogó elmének tartottak, intellektuálisan sosem voltam túl magabiztos. Ahogy a két legközelebbi barátomat, Jonathan Millert és Eric Kornt, engem is megszállottan érdekelt a tudomány és az irodalom. Lenyűgözött Jonathan és Eric intelligenciája, és nem értettem, miért lógnak velem, de végül mindhárman ösztöndíjat kaptunk az egyetemre. Aztán hirtelen nehézségekbe ütköztem.

Oxfordban le kellett tenni egy „előfelvételi vizsgát” a bejutáshoz. Mivel már megkaptam az ösztöndíjat, ez pusztán formalitásnak számított. Csakhogy a vizsga nem sikerült, úgyhogy tettem egy pótvizsgát,

amelyen aztán újfent megbuktam. Harmadszor is nekifutottam, de megint elhasaltam. Ekkor Mr. Jones, az igazgató félrehívott.

– Sacks, maga ragyogó ösztöndíjvizsgát tett. Miért bukik el újra meg újra ezen a buta kis vizsgán?

– Fogalmam sincs – válaszoltam, mire így szólt:

– Nos, ez az utolsó esélye.

Úgyhogy nekifutottam negyedszer is, és végre sikerült. A St. Paul Gimnáziumban Erickel és Jonathannel együtt a tudományos és a művészeti tárgyak könnyű elegyét élvezhettük. Egyszerre voltam az irodalmi társaság elnöke és az atlétikai egyesület titkára. Egy ilyen egyveleg az egyetemen már komoly akadályokba ütközött: az anatómiai tanszék, a tudományos laboratóriumok és a Radcliffe Tudományos Könyvtár mind a South Parks Roadon voltak összezsúfolva, távol az egyetemi előadó-épületektől és kollégiumoktól. Fizikai és társadalmi távolság volt köztünk, az orvostanhallgatók és az egyetem más polgárai között.

Ezt az első félév során nagyon erősen éreztem. Esszéket kellett írunk és bemutatnunk az oktatóinknak, vagyis hosszú órákat töltöttünk a Radcliffe Tudományos Könyvtárban kutatási szemléket olvasva. Ki kellett válogatnunk a legfontosabbakat, majd ezeket érdekesen és eredeti módon prezentálnunk. Élveztem, hogy sokat olvashatok a neurofiziológiáról, számos új terület nyílt meg előttem, de egyre világosabbá vált, hogy mi hiányzik az életemből. Tulajdonképpen nem is olvastam mást, mint Maynard Keynes *Essays in Biography* (Életrajzi esszék) című művét. Én is életrajzi esszéket akartam írni, méghozzá egy kórtörténeti csavarral – az írások szokatlan gyengeségekkel vagy erősségekkel élő emberekről és különleges tulajdonságaik életükre gyakorolt hatásáról szóltak volna – tehát egyfajta életrajzgyűjteményt vagy esettanulmány-összeállítást terveztem.

Az első (és végül az egyetlen) témám Theodore Hook volt. Sydney Smith, egy kora viktoriánus géniusz életrajzában bukkantam a nevére. Hook maga is ragyogó elme és vitázó volt, Sydney Smithnél egy-két évtizeddel korábban élt, és ő is páratlan zenei érzékkel büszkélkedhetett. Úgy tartják, több mint ötszáz operát írt, rendszerint a zongorájánál ülve rögtönözte őket, és minden szerepet egymaga énekelt el. Ezeket a műveket a pillanat szülte – lenyűgözőek, gyönyörűek